

А ти, боже, на разумѣтъ,
Защитниче на робите
На когото щѣтъ празнувать
Деньтъ скоро народите!

Вдѣхни сѣкиму, о, боже
Любовъ жива за свобода —
Да са бори кой какъ може
Съ душманитѣ на народа.

Подгрѣпи и менъ ржката,
Та кога вжзстане робѣтъ,
Въ рѣдоветѣ на борбата
Да си найда и азъ гробѣтъ!

Не оставай да истине
Буйно сърце на чужбина,
И гласѣтъ ми да премине
Тихо като прѣзъ пустиня! . . .

Само въ молитвата си намирамъ що годѣ утѣхъ! Въ нескъ изражавамъ най-дълбокиятъ си чувства и мисли, въ нескъ виждамъ живо очертаніе на душевнитѣ си вълненія! Тя дава сила на животѣтъ ми!... Нека отидѣ да се успокоѣ, поне нѣколко часове! . . . Нѣ, коя ли сърдце ще заспи? коя ли око ще се закрѣ, коя ли душа ще се успокои? Развълнуванъ отъ голѣмитѣ мисли, обвладанъ отъ не-стѣрпеніе, наскѣрбенъ отъ жалостнитѣ слухове, плачевния гласъ на българскитѣ дѣвица, свѣашъ чи ли мя мѣчи и вика на помощъ! Ахъ, на помощъ въ злощастна Тракія! Зората, зората на сутрешния день е моята слава! Родното мое отечество, Калоферъ! Милиятъ ми прочутъ, Калоферъ, да ли щѣ го намѣрѣ здравъ и не съсипанъ? Да влѣзѣ вътрѣ като предводителъ на една храбра Българска дружина, да обърна сѣзѣнитѣ на милитѣ си братія! Ахъ, колко щастливъ ще бѣде тоя за менъ день. Колко майки ще благославятъ нашитѣ имена. Да си развѣ Българскія левъ въ опустошената днесъ Тракія, да се видѣ обкруженъ отъ роднини и приятели, тогасъ, ахъ тогасъ и да умрѣ пѣма да ми е жалъ.

(излиза).

(Завѣсата се спуща.)